

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ ΦΑΝ ΛΑΪΚΕΛΣ, ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ — αφήγησις Γάστωνος Ρισάρ

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Άληθινή ιστορία)

Ο τραγικός τελευταίος τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Β', ό τουφεκισθείς με όλη την οικογένειά του άπ' τούς μπολσεβίκους, ήταν φημισμένος προπάντων για τη γενναιοδωρία του. Σε κάθε επίσημη έορτή, ήταν αδύνατο να μην παρασημοφορήση και άρκετούς άπ' τούς ύπηκόους του, κι' άπ' τούς άνωτάτους τιτλούχους του κράτους.

Τά ρωσικά παράσημα, όμως, είνε έξαιρετικά πολύτιμα. 'Ιδίως οί άδαμαντοστόλιστοι μεγαλόσταυροι τών άνωτάτων παράσημων του «Λευκού 'Αετού» και του «'Αγίου 'Αλεξάνδρου Νέφσκυ», κοστίζουν άπό μιά όλόκληρη περιουσία, κ' ή δαπάνη τους έπεθάρυνε τó ιδιαίτερο άυτοκρατορικό ταμείο. Γι' αυτό, ό μακαρίτης Τσάρος είχε έμπιστους προμηθευτάς πολυτίμων λίθων στίς διάφορες μεγαλουπόλεις της Εύρώπης, οί όποιοι άναλάμβαναν να του στέλνουν κάθε χρόνο πολυτιμότετες συλλογές στην Πετρούπολι, προωρισμένες για τήν κατασκευή και για τόν στολισμό τών σχετικών παρασήμων.

Ό διασημότερος και πιό έμπιστος προμηθευτής του, ήταν ό θαθύπλουτος κοσμηματοπώλης Μορόζωφ, έγκαταστημένος στο "Αμστερνταμ. 'Εξυπηρετούσε τούς Τσάρους άποκλειστικώς άυτός, κατά τó διάστημα άπ' τó 1905 μέχρι τού 1916, κ' είχε δεκαπλασιάσει σχεδόν τήν κολοσσιαία κι' άπό πριν περιουσία του.

Λοιπόν, κατά τόν 'Ιανουάριο τού 1914, ό Μορόζωφ άυτός έτοίμασε κατά παραγγελία του 'Υψηλού πελάτου του, μιά πολυτιμότετη συλλογή άπό διαμάντια, ρουμπίνια και σμαράγδια. 'Η συλλογή αήτή, αξίας τριάντα περίπου έκατομμυρίων χρυσών φράγκων, άπεστάλη στην Πετρούπολι κατά τόν Φεβρουάριο, προκειμένου να χρησιμοποιηθή για τίς εύρύτατες παρασημοφορίες του προσεχούς Πάσχα.

Λίγες ήμέρες, όμως, μετά τήν άποστολή της συλλογής άπ' τó "Αμστερνταμ στην Πετρούπολι, δηλαδή κατά τά μέσα Φεβρουαρίου 1914, έφτασαν έπειγόντως στο Λονδίνο δύο άτομα. "Εμαθαν άπ' τήν άστυνομία τήν διεύθυνσι της ντετέκτιβ "Ελσας φάν Λαϊγκελς, και τήν έπομένη τó πρωί παρουσιάστηκαν στο σπίτι της.

Τό ένα άπ' τά άτομα αυτά, αντιπρόσωπος μιάς μεγάλης ασφαλιστικής έταιρείας του "Αμστερνταμ, λεγόταν Φρεδ Κράους, κ' ήταν ήδη γνωστός στην "Ελσα. Τή χαιρέτησε έγκάρδια, και παρουσιάζοντάς της τόν συνοδό του, είπε:

— Δεσποινίς φάν Λαϊγκελς, επιτρέψτε μου να σας συστήσω τόν κύριο κόμητα 'Ιβάν Παύλοβιτς Νιζνίκωφ!... Είνε ύπασπιστής της Αύτου Μεγαλειότητος του Τσάρου της Ρωσίας... Πρόκειται περί μιάς σπουδαιοτάτης ύποθέσεως, τήν όποία σκεφθήκαμε ν' αναθέσουμε άποκλειστικά σε σας!

"Η "Ελσα ύποκλίθηκε. "Εδειξε καθίσματα στον Κράους και στον άρχοντικό συνοδό του, και καθίζοντας κι' εκείνη, είπε:

— Εύαρεστηθήτε πρώτα, να μου έξηγήσετε τί συμβαίνει... Κι' ελπίζω, ή βοήθειά μου να είνε άποτελεσματική!

— 'Ιδού περί τίνος πρόκειται, μίς φάν Λαϊγκελς! Ξανάπε ό Κράους: Πρώ ήμερών, ή ασφαλιστική έταιρεία στην όποία άνήκω, ασφάλισε μιά άποστολή πολυτίμων λίθων, του κοσμηματοπώλου Μορόζωφ προς τόν Τσάρο, άντι τριάντα έκατομμυρίων χρυσών φράγκων... Οί πολύτιμοι αυτοί λίθοι, κλεισμένοι σε ειδική δερμάτινη κασσετίνα, και κλειδωμένοι μέσα σε μιά μικρή μαύρη θαλίτσα, μεταφέρθηκαν άπ' τó "Αμστερνταμ στο Βερολίνο, τούς παρέλαβε ό κύριος κόμης Νιζνίκωφ, επιφορτισμένος ειδικώς άπ' τόν Τσάρο να μεταφέρη τή συλλογή στην Πετρούπολι... "Όταν άνοιξε όμως τή θαλίτσα, βρήκε στη δερμάτινη κασσετίνα πετραδάκια, σπάγγους και παλιοσημερίδες, άντι να βρή τούς πολυτίμους λίθους!... 'Αντι λοιπόν να φύγη για τήν Πετρούπολι ό κύριος κόμης, τηλεγράφησε τó γεγονός στο "Αμστερνταμ... Κι' έπειδή πρόκειται τώρα ή ασφαλιστική έταιρεία, να πληρώση τó κολοσσιαίο ποσό των ασφαλιστρων, σας παρακαλεί να αναλάβετε τήν ύπόθεσι της μυστηριώδους αήτης κλοπής: "Όσο περισσότερα άπ' τά κλοπιμαία βρούμε, τόσο λιγώτερα ασφάλιστρα θα πληρώσουμε για τά ύπόλοιπα!

"Η "Ελσα, δίχως ν' άπαντήση άπευθείας στον Κράους, γύρισε προς τόν Ρώσου εύπατρίδη, και ρώτησε:

— Ξέρετε να μου πητε, κύριε κόμη, πώς συνέβη περίπου ή κλοπή αήτή;

— Δυστυχώς δέν μπορώ να σας διαφωτίσω, δεσποινίς! άπάντησε ό κόμης 'Ιβάν Νιζνίκωφ. "Η ειδική κασσετίνα τών πολυτίμων λίθων, ήταν κλειδωμένη στη μικρή θαλίτσα... Τή θαλίτσα, τή συνώδευαν δυό άγρυπνοι φρουροί, καθ' όλη τή διάρκεια της διαδρομής του τραίνου άπ' τó "Αμστερνταμ ως τó Βερολίνο... "Ο ένας τους, λέγεται Κάρλ φόν Ραϊσλερ, κ' είνε άνώτερος ύπάλληλος της ένδιαφερομένης ασφαλιστικής έταιρείας, ή όποία τόν ασφάλισε, και στην όποία άνήκει επίσης κι' ό κύριος Κράους άπ' έδω... "Ο άλλος συνοδός, φύλαξ επί είκοσι χρόνια τώρα στην ίδια έταιρεία, λέγεται Γιόζεφ Βίγκαντς... "Όπως καταλαβαίνετε, δεσποινίς, είνε τελείως έμπιστοι κι' άνώτεροι κάθε ύποψίας, οί δυό αυτοί ύπάλληλοι της έταιρείας, οί όποιοι συνώδευαν τή θαλίτσα με τόν θησαυρό... "Υπηρετούν στην έταιρεία παραπάνω άπό είκοσι χρόνια, όπως μου έλεγε ό κύριος Κράους, κι' έχουν αναλάβει και στο παρελθόν πολλές παρόμοιες και σπουδαίες συνοδείες πολυτίμων άντικειμένων!

"Εδω, ό κ. Κράους επιβεβαίωσε με κίνημα της κεφαλής, τά λεγόμενα του κόμητος, ό όποιος εξακολούθησε κατόπιν:

— Λοιπόν, δεσποινίς, στο σταθμό του Βερολίνου περίμενα τήν άφιξη τών δυό συνοδών... 'Ανέβηκα στο κομπαρτιμάν του βαγόν-λι, τó όποιο κατείχαν οί δυό αυτοί ύπάλληλοι... Και με άληθινή κατάπληξι είδαμε κ' οί τρεις, όταν άνοιξαμε τή θαλίτσα και τήν κασσετίνα, ότι είχε διαπραχθή μιά πρωτοφανής και θρασεία κλοπή, άν κ' οί συνοδοί—έπαναλαμβάνω—είνε άνώτεροι και της έλαχίστης ακόμα ύποψίας!

"Η "Ελσα διατήρησε άπόλυτη ψυχραιμία και τó πρόσωπό της δέν έδειξε τίποτα άπ' τίς κρυφές σκέψεις της. Περιορίστηκε μονάχο να ρωτήσει:

— Που είνε τώρα, οί κ. κ. Ραϊσλερ και Βίγκαντς;...

— Γύρισαν άμέσως στο "Αμστερνταμ. Κι' εξακολουθούν τήν ύπηρεσία τους στην έταιρεία, δηλώνοντας ότι είνε πάντοτε στη διάθεσι της άστυνομίας... Περιττό να σας πω, ότι τόσο οί προϊστάμενοι τους, όσο κι' ό κ. Κράους κι' εγώ, δέν τρέφουμε ούτε τήν έλαχίστη ύποψία εις θάρρος τζους... Και γι' αυτό ή έταιρεία τούς ξαναπήρε άμέσως πάλι, χωρίς να ύποβάλη μήνυσι εναντίον τους!

— Μπορείτε να μου περιγράψετε πώς ήσαν καμωμένες ή κασσετίνα κ' ή θαλίτσα; Ξαναρώτησε ή "Ελσα.

"Εδω έλαβε τόν λόγο ό κ. Κράους, κι' άπάντησε:

— "Η κασσετίνα είνε καμωμένη άπό χονδρό δέρμα βωδιού... "Εχει ιδιαίτερες θέσεις μέσα για τήν τοποθέτησι τών διαφόρων ειδών πολυτίμων λίθων. Είνε ειδική για μακρυνές άποστολές. Και διαρκώς αήτη μεταχειριζόταν ή έταιρεία μου, όταν ήθελε να στείλη μακρυνά τούς πολυτίμους λίθους, τούς όποιους ασφάλιζε ύπευθύνως... Τό σέκασμα αήτης της κασσετίνας δένεται με δυό ειδικές μεταξωτές κορδέλλες, ή όποιες πάντοτε — στον κόμπο τους — σφραγίζονται με βουλοκέρι, και με τήν ειδική ιδιαίτερη σφραγίδα της έταιρείας μας... Σφραγισδοφύλαξ ύπεύθυνος, είνε ό ένυς άπ' τούς συνοδούς, δηλαδή ό κύριος Ραϊσλερ... Σημειώστε δε, ότι όταν άνοιξαμε τή θαλίτσα, ή σφραγίδες του βουλοκεριού της κασσετίνας ήσαν τελείως άθικτες κι' άθηντικές. Και όμως, μέσα στην κασσετίνα βρέθηκαν χαλικάκια, σπάγγοι και κομμάτια άπό έφημερίδες, άντι να βρεθούν οί πολύτιμοι λίθοι!

— Ναι, περίεργο είνε! παραδέχτηκε σκεπτική ή "Ελσα. Κ' ή θαλίτσα, ή όποία περιείχε τήν κασσετίνα, πώς ήταν;

— "Ηταν μιά μικρή μαύρη θαλίτσα, όλοκαίνουργη, άρίστη κατασκευής, με κλειδωνιά πολύ σίγουρη, ή όποία επίσης βρέθηκε τελείως άθικτη! Ξανάπε ό κ. Κράους. Τή θαλίτσα αήτη, τήν άγόρασε άπ' τó καλύτερο κατάστημα του "Αμστερνταμ ό ίδιος Ραϊσλερ, τήν παραμονή άκριβώς της άναχωρήσεώς του για τó Βερολίνο!

"Η μίς "Ελσα, δέν θέλησε να μάθη περισσότερα. Δέχτηκε άδίσταχτα, τή διαλεύκανσι της σκοτεινής ύποθέσεως. Και σε δυό τρεις ήμέρες άργότερα, ξεκίνησε για τó "Αμστερνταμ.

Ό γενικός διευθυντής τήν κούταζε με βαθειά άπορία.

Όταν έφτασε εκεί, παρουσιάστηκε την ίδια ημέρα κιόλας, στον γενικό διευθυντή της υπεύθυνης ασφαλιστικής εταιρείας. Τόν βρήκε ταραγμένο εξαιρετικά, τόσο για την κολοσιαία αυτή ζημία σε χρήμα, όσο και για την ήθικη μείωση του κύρους της εταιρείας του, εξ αιτίας μιάς τέτοιας κλοπής.

Δέχτηκε εγκάρδια και με ανακούφιση, τη νεαρή ντετέκτιβ. Της έδωσε τη θαλίτσα και την κασσετίνα, να τις εξετάσει. Ή Έλσα, τις περιεργάστηκε προσεκτικά. Κατόπιν είπε να καλέσουν τον Ραϊσλερ και τον Βίγκαντς, και τους ρώτησε:

— Με τί τρόπο έπεβλέπατε την πολυτίμη θαλίτσα σας, στο ταξίδι σας Άμστερνταμ — Βερολίνου;

— Δεν την αφήσαμε απ' τ'ό μάτι μας ούτε για μιά στιγμή, δεσποινίς! απάντησε ο Ραϊσλερ. Νύχτα και ημέρα, θρισκόμαστε διαρκώς στο κομπαρτιμάν μας, φρουρώντας την άγρυπνα... Τρίτο πρόσωπο δεν μπήκε καθόλου, στο διαρκώς κλεισμένο κομπαρτιμάν... Κατά την ώρα του φαγητού, πάντα έμενε ο ένας μας, όταν ο άλλος πήγαινε στο θαγκόν-ρεστωράν για να φάη... Έλεπε ο Βίγκαντς;... Έμενα εγώ!... Έλεπε εγώ;... Έμενε ο Βίγκαντς. Και κατά τη νύχτα, χρησιμοποιούσα εγώ για προσκέφαλό μου, την πολυτίμη αυτή θαλίτσα... Μην ξεχνάτε άλλωστε, ότι ήταν καλοκλειδωμένη, κι' ότι το κλειδί της δεν έλειψε ούτε στιγμή απ' την τσέπη μου!... Ποιος την άνοιξε λοιπόν, κι' έβαλε μέσα στην κασσετίνα χαλίκια κι' έφημεριδες, κλέβοντας τους πολυτίμους λίθους;... Άλλά και πώς μπόρεσε να θάλη αυτός ο σατανάς τα χαλίκια στην κασσετίνα, αφού η σφραγίδα της θρέθηκε τελείως άθικτη κι' αθηντική, κι' αφού εγώ ο ίδιος είμαι ο σφραγιδοφύλαξ;

Ο δυστυχής Ραϊσλερ τραβούσε κυριολεκτικώς τα μαλλιά του, μπρός στο σκοτεινό και καταχθόνιο αίνιγμα. Ή Έλσα, γύρισε κατόπιν προς τον Βίγκαντς, και ρώτησε:

— Έσεϊς, κύριε, δεν παρατηρήσατε τίποτα τ'ό ύποπτο;

— Απολύτως τίποτα, δεσποινίς! απάντησε ο γιγαντώσωμος φύλαξ. Έπιβεβαιώνω απολύτως, τα όσα καταθέτει ο σύντροφός μου κύριος Ραϊσλερ... Δεν αφήσαμε ούτε για μιά στιγμή μονάχη, την κλειδωμένη μικρή θαλίτσα. Κι' όμως, ή υπερφυσική αυτή λωποδυσία έγινε με τρόπο διαβολικό!

Έδώ, μπήκε στη μέση ο γενικός διευθυντής και πρόσθεσε τα έξηξ αναπάντεχα, τ'ό όποια έρριξαν περισσότερο σκοτάδι στο μυστήριο:

— Σκεφθήτε, μίς Έλσα, ότι ή τοποθέτηση των πολυτίμων λίθων στην ειδική αυτή κασσετίνα έγινε από μένα τον ίδιο!... Ήσαν επίσης παρόντες και οί κ. κ. Ραϊσλερ και Βίγκαντς, οί όποιοι θά αναλάμβαναν τη μεταφορά ως τ'ό Βερολίνο... Μόλις τελείωσε ή τοποθέτηση, ο ίδιος ο Ραϊσλερ — σαν υπεύθυνος σφραγιδοφύλαξ — σφράγισε μπροστά μας με βουλοκέρι και με την ειδική σφραγίδα, τις ταινίες της κλεισμένης κασσετίνας... Κατόπιν μου παρέδωσε τη σφραγίδα του, την όποια εγώ κλειδώσα άμέσως στο μεγάλο χρηματοκιβώτιό μου... Κι' όμως, όταν έφτασαν στο Βερολίνο οί δυο αυτοί έμπιστοι υπάλληλοί μου, βρήκαν τον αυτοκρατορικό άπεσταλμένο κόμητα Νιζνίκωφ, άνοιξαν μπροστά του τις άθικτες σφραγίδες της κασσετίνας, και άντ'ις να θρούν μέσα τους πολυτίμους λίθους, βρήκαν χαλίκια κι' έφημεριδες!... Δεν εϊνε λοιπόν να τρελλαθ'ή κανένας με τ'ό μυστήριο αυτό;

Ή μίς Έλσα περιωρίστηκε να κουνήσει τ'ό κεφάλι της με άμηχανία. Παρακάλεσε να άποσυρθούν οί δυο φρουροι της θαλίτσας. Κατόπιν, μόνη πειά με τ'όν γενικό διευθυντή, και χωρίς να τ'ό μιλάη, άρχισε να εξετάζει πιό θαθεία τη δερμάτινη κασσετίνα, την όλοκαίνουργη κι' άπειραχτη θαλίτσα, τα χαλίκια, και τα κομμάτια της έφημερίδος. Έντωμεταξύ, κι' όσο προχωρούσε ή εξέτασίς της, τα χείλη της σιγασφύριζαν έναν χαρωπό σκοπό, ο όποιος έγινε σε λίγο πιό έντονος και πιό χαρωπός... Στά τελευταία, σηκώνοντας τ'ό ώμορφο κεφάλι της, εϊπε τα έξηξ μυστηριώδη στον έκθαμβο διευθυντή:

— Καμμιά δουλειά στον κόσμο δεν γίνεται απ' τ'όν σατανά, δίχως να θάλη σ' αυτή τ'ό χέρι του κι' ο άγγελος του καλού Θεού!... Θα κάνω μιά έπίσκεψη στο κατάστημα «Άαρδ και Υίός», τ'ό όποιο πουλάει θαλίτσες και εϊδη ταξιδίου... Θα προσπαθήσω να μάθω, άν πουλήθηκε κι' άλλη παρομοία με αυτήν θαλίτσα, κατά την ήμέρα εκείνη... Ή μάρκα τ'ό καταστήματος φαίνεται καθαρά σ' αυτήν έδώ τη θαλίτσα, την όποια άγόρασε ο υπάλληλός σας Ραϊσλερ!... Έπίσης, θά μάθω ποιός απ' τους υπάλληλούς σας κάθεται σε σπιτί, τ'ό όποιο έχει κήπο και άλλιες στρωμένες με αυτόου του είδους τα άμμώδη χαλικά-

κια!... Και τέλος, μου φαίνεται παράξενο, πώς έδω στο Όλλανδικό Άμστερνταμ θρέθηκε έγγλέζικη έφημερίδα, με της όποιας τα κομμάτια παραγέμισε ο καταχθόνιος λωποδύτης την άθικτη — ώστόσο! — και σφραγισμένη κασσετίνα!... Βέβαια, υπάρχουν στο Άμστερνταμ άγγλικές έφημερίδες... Άλλά πρέπει να εϊνε Άγγλος αυτός ο λωποδύτης, ή τούλάχιστον άγγλομαθής και πολύ ένδιαφερόμενος για τα γεγονότα της Άγγλίας, για να τις άγοράζει και να τις διαβάζει!

Κι' ένω ο γενικός διευθυντής την κύτταζε με πιό θαθεία άπορία, ή μίς Έλσα πρόσθεσε άπροσδόκητα χαρούμενη:

— Εϊπατε, ότι υπεύθυνος σφραγιδοφύλαξ εϊνε ο κύριος Ραϊσλερ!... Μπορείτε μιά στιγμή να τ'όν καλέσετε κρυφά κι' ιδιαιτέρως έδώ;

Ο διευθυντής έδωσε άμέσως σ' έναν κλητήρα τη σχετική έμπιστευτική διαταγή. Και σε λίγο, μπήκε με δειλία στο πολυτελές γραφείο ο κ. Ραϊσλερ, άπορώντας για τις τόσες προφυλάξεις, και φοβισμένος μέσα του για την επείγουσα πρόσκλησί του για δεύτερη φορά...

— Κύριε Ραϊσλερ, πλησιάζετε άφοβα, σ'ας παρακαλώ! τ'ό εϊπε ή μίς Έλσα, ένθαρρύνοντάς τον με τ'ό βλέμμα της. Έχω άπόλυτη πεποίθηση στην άθωότητά σας... Άλλά θέλω να μου άπαντήσετε καθαρά στο έξηξ έρώτημα: Παραδώσατε άμέσως την ειδική σφραγίδα σας στον κύριο διευθυντή, μόλις σφραγίστηκε ή κασσετίνα;

— Άλλοίμονο, δεσποινίς!... μουρμούρισε χλωμός ο κ. Ραϊσλερ. Ξέρω, τί έννοείτε!... Θέλετε να π'ήτε, ότι άν και ή σφράγισις της κασσετίνας έγινε παρόντων και τ'ών τριών μας, και άν και παρέδωσα άμέσως τη σφραγίδα μου, ώστόσο άνοιξα κα-

τόπιν την κασσετίνα... και την ξανασφράγισα με άλλη άπαράλλαχτη σφραγίδα, αφού πρώτα έκλεψα τα διαμάντια!

— Αυτό θέλω να π'ω, κύριε Ραϊσλερ! έκανε σταθερά ή μίς Έλσα. Με τη διαφορά όμως, ότι δεν θεωρώ έσ'ας ως ένοχο!... Και γι' αυτό σ'ας ρωτάω: Μήπως θυμάστε, άν καμμιά φορά στο παρελθόν, έτυχε ν' αφήσετε την ειδική σφραγίδα σας παραμελημένη κάπου, στο γραφείο σας άπάνω ή άλλοου πουθενά;

Ο Ραϊσλερ άνάσανε με θαυμάτη ανακούφιση. Συγκέντρωσε τις άναμνήσεις του. Και τέλος εϊπε, αλλά με πολλούς δισταγμούς:

— Ναί... ναί, έγινε κάποτε αυτό, δεσποινίς!... Έννοείτε βέβαια, μήπως κανέναν άλλος μπόρεσε τότε να «ξεσηκώσει» με κερ'ι τ'όν τύπο της σφραγίδος μου, ώστε να παραγγείλη έπειτα μιά παρομοία!... Ναί, ξέχασα κάποτε για μισή περίπου ώρα άπάνω στο γραφείο μου τη σφραγίδα...

Άλλά πέρασαν από τότε έξη περίπου μήνες!... Ποιος θά μπορούσε να πάρη τότε τ'όν τύπο της σφραγίδος, για να τ'όν μεταχειριστή ύστερα από τ'όσον καιρό στο ξανασφράγισμα της κλεισμένης κασσετίνας;... Μονάχα ή καθαρίστρια και τα διάφορα άλλα έμπιστα πρόσωπα της εταιρείας μπορούν και μπαίνουν έλεύθερα στο γραφείο μου!... Ποιος απ' όλους, όμως, νάκλεψε τ'όν τύπο της σφραγίδος;... Κανέναν δεν υποψιάζομαι, μίς!

— Υποψιάζομαι όμως εγώ! απάντησε μ' ένα χαμόγελο ή Έλσα φόν Λαϊγκελς...

Πέντε ολόκληρες ήμέρες πέρασαν. Κατά τ'ό διάστημα τ'ών ήμερών αυτών, ή Έλσα διέτρεχε απ' τ'ό πρωί ως τ'ό θράδυ τ'ους δρόμους και τα προάστεια του Άμστερνταμ. Καταγινόταν σε μυστηριώδεις κι' επίπονες άναζητήσεις. Έμπαινε σε κέντρα διασκέδασων κοσμικά, και σε καταγώγια ύποπτα, ρωτώντας τα γκαρσόνια με τρόπο, και ζητώντας τους διάφορες πληροφορίες...

Και τέλος, την έκτη ήμέρα — κατά τ'ό πρωί — μπήκε στο ιδιαιτερο γραφείο τ'ου γενικού διευθυντού της ασφαλιστικής εταιρείας, λάμποντας απ' τη χαρά της, κομψότατα ντυμένη. Δυό άτομα με γιγάντειο κορμί και μ' έξυπνο και αυστηρό παρουσιαστικό, τ'ή συνόδευαν...

— Έπιτρέψτε μου να σ'ας συστήσω τ'ους κύριους Λαβιέν και Νταϊκερς! εϊπε στον κατάπληκτο διευθυντή, ή Έλσα. Οί κύριοι εϊνε διακεκριμένοι ύπαστυνόμοι τ'ου «Τμήματος Γενικής Άσφαλείας» της πόλεώς σας... Θάχετε την καλωσύνη να τ'ους κρύψετε για λίγο κάπου έδώ πολύ κοντά μας;

— Ω!... Βέβαια!... Πολύ εύχαρίστως! απάντησε τ'ό

Ή Έλσα τ'όν κύτταζε καλά στα μάτια κι' έπειτα του ειπε...

ημερών, με την ευκαιρία της αποστολής των πολυτίμων λίθων στον Τσάρου...

...Το σχέδιο κι' ο μηχανισμός της κλοπής, ήταν τὰ ἐξῆς: Ὁ Γιόζεφ, ἔφερε στὸν ἀδελφό του μιὰ παλιά κι' ἀχρηστευμένη πειὰ δερμάτινη κασσετίνα τῆς ἑταιρείας, σύμφωνα με τὴν ὁποία ἐκεῖνος — σὰν ὑποδηματοποιὸς — κατασκεύασε μιὰ ἄλλη ἀπαράλλαχτη... Ἡ κατασκευή τῆς ἔγινε κρυφά, στὸ σπίτι τοῦ Γιόζεφ, ὅπου ἔμενε κι' ὁ ἀχρεῖος ἀδελφός του... Ὅταν ἡ κασσετίνα ἐτοιμάστηκε, ὁ Νικλάους τὴ γέμισε με «βοτσαλάκια», τὰ ὁποία πῆρε ἀπ' τὶς ἄλλες τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ, καθὼς καὶ με σπάγγους καὶ με κομμάτια ἀπὸ ἀγγλικὲς ἔφημερίδες... Συνήθιζε ἄλλωστε νὰ τὶς διαβάξῃ ἐδῶ στὴν Ὀλλανδία, μιὰ πού εἶχε μάθει καλὰ ἀγγλικά στὴν Ἀμερική ἐπὶ τόσα χρόνια, καὶ γι' αὐτὸ τὶς εἶχε μπροστά του πρόχειρες... Ἡ σφράγιση τῆς κασσετίνας, στὶς δυὸ δεμένες με κόμπο κορδέλλες τῆς, ἔγινε κατόπιν με βουλοκέρι... Γιὰ σφραγίδα, μετχειρίστηκαν τὴν ἀπαράλλαχτη ἐκείνη σφραγίδα τῆς ἑταιρείας, τὴν ὁποία εἶχε ξεχάσει τότε ἀφύλαχτη ὁ Ραΐσλερ, καὶ τῆς ὁποίας τὸν τύπο πῆρε με κερὶ κρυφά ὁ Γιόζεφ, κατὰ συμβουλή τοῦ ἀδελφοῦ του!

...Εἰνοεῖται, ὅτι γιὰ λόγους προφυλάξεως, ἡ κατασκευή τῆς ἄλλης σφραγίδος σύμφωνα με τὸν τύπο τοῦ κερικοῦ, δὲν ἔγινε ἐδῶ στὸ Ἀμστερνταμ... Κανένας σφραγιδοποιὸς ἐδῶ δὲν κατασκεύασε μιὰ τέτοια σφραγίδα... Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ὁ Νικλάους θὰ ταξίδεψε ἐπίτηδες σὲ ἄλλη πόλι, καὶ παράγγειλε ἐκεῖ τὴν κατασκευή τῆς σφραγίδος.

...Ὅλα πειὰ ἦσαν ἔτοιμα... Ἐμενε ἡ ευκαιρία, γιὰ νὰ μπῆ σ' ἐφαρμογή τὸ σχέδιο... Ἡ ευκαιρία παρουσιάστηκε τὶς προάλλες, με τὴν ἀποστολὴ των πολυτίμων λίθων στὸν Τσάρου... Ἐγινε λοιπὸν ἡ τοποθέτησί τους στὴν κασσετίνα, ἐδῶ στὴν ἑταιρεία... Παρὼν στὴν τοποθέτησι καὶ τῆ σφράγιση ὁ Γιόζεφ — σὰν ἔμπιστος ὑπάλληλος καὶ σὰν μέλλον συνοδὸς τῆς κασσετίνας — μπόρεσε νὰ πρυσέξῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν σχετικῶν διατυπώσεων... Μπόρεσε ἐπίσης νὰ δῆ, σὲ τί εἶδους θαλίτσα τοποθετήθηκε ἡ κασσετίνα ἀπ' τὸν σφραγιδοφύλακα κι' ὑπέυθυνο ἐπίσης σύντροφοῦ τοῦ κύριου Ραΐσλερ, καθὼς κι' ἀπὸ τοῦ ἀγοράστηκε αὐτὴ ἡ θαλίτσα!

...Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, λοιπὸν, ὁ Γιόζεφ Βίγκαντς ἀγόρασε κι' αὐτὸς μιὰ παρόμοια θαλίτσα ἀπ' τὸ κατάστημα «Αυρδ» καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ἀδελφό του... Τὸ θράδυ, στὸ σπίτι τους, τοποθέτησαν κ' οἱ δυὸ κρυφά τὴ γεμάτη με χαλίκια κασσετίνα μέσα στὴ θαλίτσα... Καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ἀπ' τὸ Ἀμστερνταμ ἔφυγαν γιὰ τὸ Βερολίνο τρία πρόσωπα: Σ' ἓνα κομπαρτιὸν τοῦ θαγκόν-λι, ὁ Ραΐσλερ κι' ὁ Γιόζεφ Βίγκαντς με τὴν αὐθεντικὴ θαλίτσα καὶ με τὴν αὐθεντικὴ κασσετίνα... Καὶ σ' ἓνα ἄλλο κομπαρτιὸν θαγονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως, ὁ Νικλάους Βίγκαντς με τὴν ψεύτικη θαλίτσα καὶ κασσετίνα!

...Στὸ δρόμο καὶ σὲ στιγμή πού ἔλειπε γιὰ φαγητὸ ὁ Ραΐσλερ, ἔγινε ἡ ἀντικατάστασις τῆς ἀληθινῆς κασσετίνας καὶ θαλίτσας, με τὴν ψεύτικη... Ὁ Νικλάους, κρατῶντας τὴν ἀληθινὴ πειὰ θαλίτσα, κατέθηκε κρυφά σ' ἓναν ἐνδιάμεσο σταθμὸ, καὶ γύρισε στὸ Ἀμστερνταμ με τὸ ἐπόμενο τραῖνο... Ὁ ἀδελφός του Γιόζεφ κι' ὁ Ραΐσλερ, συνέχισαν τὸ ταξίδι τους ὡς τὸ Βερολίνο, καὶ παράδωσαν τὴ θαλίτσα με τὸν ἀνύπαρκτο θησαυρὸ στὸν κόμητα Νιζνίκωφ!

...Πῶς ὅμως νὰ φαντασθῇ ὁ ἀτυχῆς Ραΐσλερ, ὅλο αὐτὸ τὸ καταχθόνιο παιχνίδι;... Ἡ θαλίτσα ἦταν ἴδια κι' ὅμοια, ἡ κασσετίνα ἴδια κι' ὅμοια, καὶ σφραγισμένη ἀπαράλλαχτα!... Κι' ἐπιπλέον, μπόρεσε νὰ τὴν ξεκλειδώσῃ ἀμέσως κι' εὐκολώτατα — με τὸ καλοφυλαγμένο στὴν τσέπη του κλειδί τῆς — ἐπειδὴ... ἡ κλειδί εἶχε καὶ τῶν δυὸ θαλιτῶν ἦσαν ὅμοιες!!

Ἐκθαμβὸς κυριολεκτικῶς ὁ διευθυντής, καὶ κυττάζοντας μιὰ τὴν Ἔλσα καὶ μιὰ τὸν συντριμμένο Βίγκαντς, ψιθύρισε:

— Εἶνε ἀπίστευτα ὅλα αὐτὰ, μίς!... Μὰ πῶς κατωρθώσατε καὶ τὰ ἐξιχνιάσατε, μέσα σὲ τόσες λίγες μέρες;

— Μπα, τυχαίως! ἔκανε μετριόφρονα, ἡ νεαρὴ νιετέκτιβ. Τὶς πληροφορίες μου γιὰ τὸν Νικλάους Βίγκαντς καὶ γιὰ τὸ κακὸ παρελθόν του, τὶς μάζεψα ρωτώντας τὰ γκαρζόνια τῶν καταγωγῶν τῆς συνοικίας του... Καὶ τὶς πληροφορίες μου γιὰ τὶς ἀγγλικὲς ἔφημερίδες πού διάβαζε, καθὼς καὶ γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ πού ἐξασκούσε, τὶς πῆρα ἀπ' τὴν ἴδια τὴ σύζυγο τοῦ ἀδελφοῦ του: Παρουσιάστηκα σ' αὐτὴν, ὡς δῆθεν ἐπόπτης τοῦ δημοτικοῦ σχολείου τῆς συνοικίας τῆς, καὶ τῆς ἔδωσα διάφορες συμβουλές γιὰ τὸ κοριτσάκι τῆς πού εἶνε μαθήτρια... Σιγά-σιγά, κερδίζοντας τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς, τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ ἀνύποπτη καὶ τὰ οἰκογενειακά της!

Λίγες μέρες ἀργότερα συνελήφθη στὸ Ἔσσην τῆς Γερμανίας κι' ὁ Νικλάους Βίγκαντς με τὸν θησαυρὸ του, δίχως νάχη προλάβῃ νὰ πουλήσῃ οὔτε καν ἓνα διαμάντι. Ἡ δὲ Ἔλσα, ἐκτὸς ὅτι παρασημοφορήθηκε τιμητικὰ ἀπ' τὸν Τσάρου, πῆρε συγχρόνως καὶ μιὰ αὐτοκρατορικὴ ἐπιταγὴ στὸ ὄνομά της, καὶ με τὸ στοργικὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸ χιλιάδων χρυσῶν φράγκων, γιὰ ἀμοιβή, στὰ ὁποία πρέπει νὰ προσθέσουμε κι' ἄλλα τόσα πού τῆς προσέφερε ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία τοῦ Ἀμστερνταμ!!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἔφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ νέον μας βιβλίον, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεβάλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

“Ὅσοι δὲν ἐπρυλάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, με δραχ. 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ με δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας),

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τὸν Πρακτορεῖα τῶν ἔφημερίδων.